

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL:

PE UN AN	2.50 illeri
PE JUMĂTATE AN	1.30 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	3.— cor.

APARE:

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 88.
TOATE SCRIERILE LA V. BERBECAR, KÖRÖS-BÖKENY.

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN 14, 6.)

Jertfa de împăcare alui Christos.

(Rom. 3, 24—26; 1 Ioan 2, 2.)

Viața lui Iisus constă, precum templul vechiu-testamental, din tindă, sanctuar și sfânta sfințelor. Tinda formează vremea până la al treizecilea an, sanctuarul formează funcțiunea lui publică de învățat, sfânta sfințelor moartea lui Christos. Să intrăm noi în cea din urmă. Aici sună: „Desleagă încălțăminte ta, că locul, pe care tu stai, este loc sfânt.“ Pe acest loc sfânt curge cearta turbată a partidelor și părerilor. Crucea să trage încoace și încolo, înse ea nu pierde nici când din putere și valoare. Față de aceasta ne însuflețește singur dorința cea lăuntrică, la privirea crucii înălțată pe Golgota, a ne prosterne închinându-ne și a ne adânci în evlavie lină și sfântă în acest secret nescrutabilă.

Și totuși nu suntem noi eliberați de datorința, a scruta (căuta) și a ne-o face clar, cari cugete de mântuire zac hotărâte în credința în espierea mijlocitoare alui Christos. Credința ne mână la cugetare. Nu există nici o siguranță a credinții fără de știință.

Cu aceasta nu cugetăm noi, că am putea dintr'odată sau chiar înceasta oară pe deplin scruta. Cugetele lui Dumnezeu și Ființa lui Dumnezeu

asamănă într'aceasta unei mări adânci, mare care nu să lasă a fi măsurată. Cu cât mai mult scoatem, cu atât mai tari valuri spumează ea. Iubirea lui Dumnezeu descoperindă pe cruce rămâne pentru vecinicie așa una, care întrece toată cunoștința. (Efes. 3, 19.)

Dacă ne aprofundăm noi în jertfa împăcării lui Christos, atunci aflăm mai înainte, că ea descopere *dreptatea dumnezească*. Dovedirea dretății lui Dumnezeu era pentru trecerea păcatelor comise de omenime până la moartea lui Christos de lipsă.

Ființa lui Dumnezeu este iubirea personală, sfântă. Dumnezeu ne iubeste pre noi și vrea să stee cu noi în așa împărțășire intimă, ca noi să avem parte în viața, gloria și fericirea lui. Dacă aceasta nu să întâmplă, atunci am smintit noi destinațiunea noastră. Iubirea lui Dumnezeu este o iubire sfântă, care în sine însăși își are temelul ei vecinic, pentru aceea să și păstrează în vezi și toate, câte contrazic ființei ei, le eschide dela sine.

Contrastul dela sfințenia lui Dumnezeu este mânia dumnezească asupra păcatului. Ea nu stă în contrazicere cu iubirea lui sfântă și nu contrazice neschimbabilității lui. Ființa lui Dumnezeu e neschimbabilă, tot așa și voința iubirii lui sfântă. Când omul, obiectul iubirii lui Dumnezeu, s'a schimbat, așa că el deveni păcătos, rămase voința iubirii lui Dumnezeu

neschimbabil sfântă, pentru aceea nu mai putu Dumnezeu a fi față de om așa ca mai înainte, când el trăia în nevinovăția sa. Dumnezeu ca cel neschimbabil sfânt nu poate altcum decât a eschide pre păcătos din societatea sa. Dumnezeu este că iubeste pre om neschimbabil, precum l-a creat și hotărit la o viață sfântă în societatea sa; dară, pentru că iubirea este sfântă, îl eschide ca pre un păcătos din comunitatea lui.

Noi avem a deosebi între voința iubirii și între relațiunea iubirii lui Dumnezeu către om. Prin păcatul omului nu poate voința sfântă a iubirii lui Dumnezeu fi schimbată, deși înse să poate și este relațiunea iubirii lui Dumnezeu către oameni conturbată, că Dumnezeu, pentru că iubirea lui este sfântă, nu poate iubirea sa în tot același mod pune în activitate față de cel păcătos ca mai înainte, când era încă nevinovat și era în comunitate nemărginită cu Dumnezeu. Pentru că voința iubirii lui Dumnezeu rămâne către păcătos, și dacă relațiunea lui Dumnezeu către el să schimbă, astfel voința cea sfântă a iubirii lui Dumnezeu devine în voința milostivă a mântuirii. Dumnezeu nu poate pre păcătos pe veci eschide din comunitatea sa, el voiește a-l sfînti din nou pe calea împăcării, precând delătură păcatul, care conturbă comunitatea între El și cel păcătos, așa că comunitatea iubirii din nou să ia sus. Ca acumă să realizeze sfatul său ținător la aceasta comunitate a iubirii oamenilor, trebuie să se dovedească dreptatea lui Dumnezeu pentru păcatele comise ale oamenilor într'o judecată deosebită. Este că dreptatea lui Dumnezeu s'a descoperit în lege și în judecăți singulare către oameni, dară înaintea ochilor făpturei preste toată lumea omenimii în judecată întru Christos pe cruce pe Golgota.

Omul cel creat după chipul lui Dumnezeu era o personalitate de sine stătătoare, care să putu liber decide pentru sau contra lui Dumnezeu. Ființa cea după chipul lui Dumnezeu

nu poședea omul în realitate deplină, ci aceea consta la el mai mult într'o dispunere de putere, într'o decideră liberă, veselă a propăși pe calea asămănării de Dumnezeu și astfel a ajungă scopul său deja temelul făpturei naturale. Dară în loc a urma cu bucurie, tragerea aceasta în sus, alese el direcțiunea cea falsă, păcătoasă o voici, direcțiunea dela Dumnezeu, care aduse lui degenerarea și ruinul vieții. Mii de ani a lăsat Dumnezeu nenumărate generațiuni de păcătoși să trăiască până la cărunteță, fără ca să fie curs sângele lor pentru ștergerea păcatelor lor. Singur la Iudei puneau jertfele pentru păcat, cari arătau umbra, că fără de vărsare de sânge nu este iertare, conștiinței judecata meritată înaintea ochilor. Așadară omenimea stătea până la ziua dela Golgota sub judecata condemnătoare a dreptății dumnezeiești, fără ca să fie fost implinită, pentru că toate păcatele până aici comise erau lăsate sub trecerea cu vederea și răbdarea lui Dumnezeu. Onoarea lui Dumnezeu fu vătămată prin păcat și pretindea pedepsirea păcătosului. Ziua judecării să apropia. În ea să se arate dreptatea pedepșitoare față de păcat și sfîntenia cea neatinsă alui Dumnezeu printr'o proclamațiune puternică înaintea ochilor lumii întregi. Dară iacă, pe locul judecătorici nu apare omenimea care stă sub judecata condemnătoare, ci Capul ei, Mijlocitorul ei, Fiul lui Dumnezeu și al Omului. Pe El să dovedește în Getsemane și pe Golgota dreptatea cea judecătoare alui Dumnezeu pentru trecerea păcatelor oamenilor. Întreaga creatură să o vază, că Dumnezeu este drept și pedepsește păcatul. Moartea cea sângeroasă alui Iisus să declareze lumii, pentru ce n'a aruncat Dumnezeu fulgerii săi spre aceea, cari în vremea trecerii cu vederea s'au opus Lui.

În aceasta coerență cunoaștem noi, că pretinderea jertfei de împăcare alui Christos isbucnește din iubirea lui Dumnezeu. Într'aceasta să arată mărirea iubirei dumnezeiești, că Dumnezeu pentru împăcarea noastră trimese

pre Fiul său. (1 Ioan 4, 10.) Mântuirea lui Christos, Dumnezeu însăși este cauzatorul. „Toate acestea vin dela Dumnezeu, care ne-a împăcat lui însăși prin Christos.” (2 Cor. 5, 18.) „Dumnezeu n'a cruțat pre Fiul său, ci l-a dat pentru noi toți.” (Rom. 8, 32.)

D. n. Wge.

Cum a iubit Domnul și Învățătorul nostru.

„Oh ce îndurare!
Ce bună parte,
A ne desfăta întru tine.”

Așa cântăm noi bucuroși la serbarea cinei, când vestim moartea lui Christos în credință și nădejde. Aici o înțelegem mai bine, ce zice Ioan 15, 9: „Precum mă iubeste Părintele, așa ră iubesc și eu pre voi! Rămâneți în iubirea mea!” Învățătorul nostru dumnezeesc ne este un exemplu mareț întru toate. Ce are valoare pentru credința și nedejdea Lui, aceea trebuie să fie spus și cu privire la iubirea lui:

Nici odată om n'a iubit ca acest om.

1. Noi putem aceasta spune despre iubirea lui către Părintele. Într'aceasta să culmește toată legea, și acolo voiește a ne conduce Evangelia: „Să iubești pre Domnul, Dumnezeuul tău, din toată inima...!” În aceasta adâncime a înțeles vecinicul Fiu al Părintelui acest cuget al iubirii și nu numai că l-a predicat altora, ci însăși l-a trăit. De Părintele să știa El iubit, și pre Părintele îl iubi El iarăși cu fiecare sâmt al inimii sale credincioasă și încă pre Părintele preste toate.

Inse aceasta iubire de Fiu nu constătea din cuvinte goale, pioase; ea a ajuns la esprimarea pipăicioasă în modul cel mai diferit. Domnul nostru a iubit cu fapta și adevărul. În aceasta iubire a subordinat El voia sa. Iubirea l-a făcut pre El ascultător și l-a legat ca de serv, ascultător până la moarte pe cruce. Astfel își lăsă El

bortilită, nu numai urechia, ci și mâna și piciorul și inima, astfel s'a făcut El de bună voie ca selavul legat, ea să elibereze pre cei legați. Căci iubirea către Părintele a fost nainte de toate, nu numai către oameni, caré îl făcu să zică: „Iacă, eu vin, să fac, oh Dumnezeule, voia Ta!”

Sau doară este ceva de numit, ce ar fi iubit Iisus pe lângă Părintele sau mai mult decât pre El? Pre sine însăși nu s'a iubit El până în moarte. Iubirea nu caută nici când ale sale! El a iubit oamenii, fierbinte și cu credincioșie, dară pentru Părintele, ca să-i conducă la El. Nici când n'a făcut Domnul cu iubirea idololatrie, în care noi așa ușor cădem. El iubi natura cu intimitatea înțelesului deplin, dară în ea iubea El pre Părintele, acărui înțelepciune și mărire și îngrijire a descoperit. „Unde este tesaurul vostru, acolo este și inima voastră!” Cu acest cuvânt arată El și a sa poziție către posederea celor pământești. Nici când n'a iubit cineva pre Părintele ca El!

Nu cugete nimene, că aceasta ar fi fost pentru Domnul nostru un lucru înțeles de sine, jucărie fără de putere. Când era El ispitit în tot locul, asemenea nouă, atunci va să ne spună aceasta, că nici iubirea Lui curată, tare către Părintele nu era cu puțință fără de judecată de sine și abdicere de sine, nu era cu puțință fără de multă rugăciune și lăcrime, luptă și jertfă. Nici când n'a văzut Părintele mai nainte așa iubire desfătătoare de inimă plină de supunere sfântă pe acest pământ. „Toți căutau ale lor!” Iar Fiul omului nu să căută pre sine, ci pre Părintele, nu a sa onoare, ci gloriificarea Părintelui, tocmai pentru că îl iubea. Și dacă pe cruce îl sună Lui cuvântul: „El s'a increzut lui Dumnezeu!”, atunci de sigur și aceea: „El a iubit pre Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul și cu toate puterile!”

Cu aceea a îndeplinit El legea pe deplin, și nimeni nu-i iertat a ne mai năcăji cu pretinderi omenești. „Christos este împlinirea legii; cel c'

crede în El, este îndreptat!" (Rom. 10, 4.) Suma principală a toate ordinelor este iubire din inimă curată, și nici odată n'a iubit cineva pre Dumnezeu ca Mijlocitorul nostru intermediar.

2. *Noi trebuie să mărturisim aceasta despre iubirea lui către oameni.* Cum doria iubirea lui Iisus după exprimare către Părintele, așa nu-i era lui nici față de noi, a zice numai: „Eu vă iubesc pre voi!” Noi nu numai să auzim despre iubirea lui, noi mai mult să o gustăm și să o vedem. Aceea e însușirea iubirei, că ea dă. Încă și la cosciug ar însufla ea morții viața. Ea dă totdeauna ce-i mai bun, pre sine însăși. *Iubirea dă viață!*

Așa ne-a iubit Domnul pre noi. „Așa a iubit Dumnezeu lumea, că a dat . . .!” Nu înzădar cântăm noi despre o putere a iubirii. Nouă ni să pare mare lucru, când Petru cel Mare din Rusia să făcu un bărdaș de corabie, ca să poată poporului său din pătenie mai bine servi. Dară cei aceasta față de aceea: „Dumnezeu s'a arătat în corp!?” El s'a făcut sărac, ca noi să ne îmbogățim; El a murit ca noi să avem viață printr'insul!

„Nimene n'are mai mare iubire ca aceea, că să și pună cineva viața sa pentru prietini săi.” (Ioan 15, 13.) Oare murit-a Iisus pentru prietini săi? „Christos a murit pentru noi, fiind noi încă păcătoși și nelegiuți.” (Rom. 5, 6—8.) Cel ce ne învață: „Iubiți pre vrăjmașii vostri!”, acela a adus dovada faptică pentru învățătura sa. Deci o știm noi, cum devin din vrăjmași alui Dumnezeu prietini, ba, fi alui Dumnezeu.

Amăgirile cele mai amare nu puteau opri aceasta iubire de Mântuitor. „El iubi până în sfârșit!” (Ioan 13, 1.) *Lui Iuda o sărutare ultimă de iubire, lui Petru o privire ultimă de iubere, femeilor un cuvânt ultim de iubire, vrăjmașilor o rugăciune ultimă de iubire!* Așa muri El, iubirea adevărată. De ce (boală) muri Iisus? Eu cuget, acela cuvânt cu înțeles adânc ne-o

spune: „Ocara mi-a frânt inima!” (Psalm 69, 20.) Pre El l-a predat iubirea cea mare morții. El n'a iubit pre oameni numai *ca pre sine însăși*, ci mai mult decât pre sine. Nici când n'a iubit cineva așa ca El!

Și Iisus Christos încă iubește. El este iubire. Aceasta iubire *către* oameni îl face pre El răbdător *cu* oamenii. Aici adeseori să gată iubirea oamenilor, unde să resplătește cu nemulțămire sau doară chiar și cu ură. Dară Domnul arată iubire tare, răbdătoare și către așa unii, cari îl urăsc și îl blastemă. El poartă vasele mănecii cu răbdare și îndurare. El lasă soarele său preste răi și preste buni. „Nu ști tu, că bunătatea lui Dumnezeu te duce la pocăință?” În iubire ne poartă El și pre noi. „Iubirea e tare ca moartea. Jaraticul ei o flacără alui Dumnezeu. Ape puternice nu o pot stinge.” (Cântarea 8, 6—7.)

3. *Noi voim a iubi, cum „El iubește.”* Cel ce zice, că rămâne în El, acela să și umble — și să iubească — cum a iubit El. (1 Ioan 2, 6.) Așa voim noi a-l iubi *pre Părintele*. Când sărută soarele pământul, atunci îi plătește cu vegetațiune veselă, cu fructe în podoabă înflorită și aromă de flori. Și fiecare fir și fiecare potir să întoarcă mulțamitor către soare, ca și când ar voi să respire iubire caldă către el. Viața noastră să fie așa un răspuns la iubirea cea mare alui Dumnezeu, care este fără de capăt.

Noi voim a iubi pre frați. Numai pe aceasta cale putem noi iubi pre Părintele. (1 Ioan 4, 20—21.) Este deja mult, dacă mai nainte cunoaștem, ce suntem. Ce ar trebui să facem, voim noi. Iar lângă aceasta trebuie și vrea Dumnezeu să dea împlinirea, precând varsă iubirea sa în inima noastră prin Duchul sfânt. (Rom. 5, 5.) Mulți gândesc, ei ar fi aici numai, ca să fie iubiți. Oare nu este egoism? Aceasta nu-i mod de ucenic. Cel ce iubește mult, va fi mult iubit. Pentru aceea bat multe inime spre bărbatul durerilor, pentru că El e un Mântuitor

plin de iubire. Cel ce iubeste, este dela Dumnezeu! Ceea ce stă pe monumentul mormântului lui Kingsley, să fie și a noastră parola: „Eu am iubit, eu iubesc, eu voui iubi!” Credința, nedejdea și iubirea rămân. Dară iubirea e cea mai mare. În aceea să fie învățaceii lui Iisus cunoscuți, dacă exercează iubire. Acesta este cugetul fundamental a învățătorului lor. Cel ce nu iubeste, nu cunoaște pre Dumnezeu.

O luptă fierbinte cu un preot catolic.

Întâmplare în vagonul trenului de Iean Petrasz, Missionar polonez.

„În călătoria mea de missiune dela Belitz spre Rusia întră în T. un preot corpulent catolic în aceea secțiune, în care eu mă aflai. După istorisirea lui să întoarse el dela călătoria sa de vindecare din scalda Z. spre Rusia. El laudă puterea simțită de vindecare a scaldei.

„În tot acela vagon duceau mai mulți catolici o vorbire urită eu toate că era preotul de față, care numai le zimbea și făcea din când în când observări corigatoare. După obiceiul meu împărții eu tuturor călătorilor tractate și foi de missiune.

„Oho — ce fel de sectă nouă e aceasta!” strigă preotul foarte iritat, când căpătă și el o foiță. Și ceilalți călători să uitau la aceasta către mine uimiți și cu rău, ca și când ar voi sa spună un blăstem asupra mea. După puțină precugetare mă sculai eu, și, pășind înaintea preotului, îl întrebai cu liniște: „D-le preot, voiești d-ta rogu-te să ne esplici cu bunățate, ce însemnează cuvântul „sectă” și cine sunt sectistii?”

Preotul: „Bucuros fac aceea. Vezi d-ta, „sectă” numim noi așa oameni, cari s'au desfăcut de Iisus, de învățătura lui și dela biserica adevărată și cari precum spre pildă d-ta, călătoresc în țară și tulbură capul confrăților cu foile lor unse.”

Călătorii catolici arătară plăcerea lor la cuvintele de mai sus prin aceea, că băteau din palmi rîzind și strigau: „Bravo, Bravo!”

Călătorul: „Respunsul d-tale în privința sectelor era foarte drept, d-le preot. Și noi numim pre aceea sectisti, cari s'au desfăcut de Christos, de Evangelia lui și de meritele lui sângeroase pe Golgota și în loc de poruncile lui Dumnezeu să țin de tradițiunile oamenilor. Pentru aceea pot eu aici înaintea tuturor fraților mei mărturisii cu bună conștiință, că eu nu aparțin nici de o sectă, ci de comunitatea păcătoșilor miluiți, sau de fiii lui Dumnezeu. Ca cel mai slab între ei stau eu acum aici și vă rog în locul lui Christos: Nu batjocuriți, ci împăcați-vă cu Dumnezeu!”

Puținel erau toate liniștite, și și preotul cel așa vioi privi liniștit naintea sa.

Preotul: „Da, da, iubitul meu, cu aceea să laudă toți sectisti cum să știe. Ei toți zic: Noi singur avem adevărul și cel mai bun! Dară această-i numai mândria cea mai mare satanică, și păcatul de moarte comite, cel ce se laudă astfel. Oare cine poate zice: Eu sunt rescumpărat, miluit și mai bun ca toți ceilalți?”

„Foarte drept!” strigară toți călătorii cu glas.

Călătorul: „Eu nu am spus, ca așa fi mai bun ca alții oameni, ci eu m'am declarat încă, că eram cel mai mare între păcătoși. Deci inse pot eu mărturisii spre onoarea Mântuitorului meu, că am dobândit îndurare. Eu sunt acum sigur de mântuirea mea și mă pot bucura de ea.”

Preotul: „Nebuniă! D-ta voiești a afirma aici o nebuniă. Nimene nu poate ști în aceasta viață, că ar fi deja mântuit și fericit.”

Călătorul: „Iartă-mă, d-le capelan! După esprimarea d-tale ar fi comis sfântul apostol Pavel numai nebuniă și cea mai mare prostie, când a mărturisit înaintea lumii întregi cu

bucurie: Eu sunt sigur, că nici moartea nici viața, nici îngeri, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele viitoare ... nu ne vor putea despărți de iubirea lui Dumnezeu, care este în Christos Iisus, Domnul nostru. (Rom. 8, 38—39.) Încă auzim și preapostolul, Ioan zicând: *Noi știm*, că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat un cuget, ca să cunoaștem pre cel adevărat, întru Fiul său Iisus Christos. *Noi știm*, că suntem dela Dumnezeu. *Noi știm*, că am venit dela moarte la viață. *Noi știm*, că, cine este născut din Dumnezeu, acela nu păcătuiește etc. (1 Ioan 3, 2. 5. 14; 5, 15—20.) Așadar, aici vorbesc bărbați încărunțiți alui Dumnezeu din pătenie. Atât ei cât și toți creștinii ce trăiau pe acela timp, o știau, că ei dela întunerec la lumină, din rățăcire la adevăr și din moarte la viață au venit. Numai cei ce sunt morți, nu o știu.

Preotul: „Așaa! Atunci suntem noi în ochii d-tale oameni morți, așa-i?”

Călătorul: „Nu eu, ci d-ta însuși spuni aceasta, d-le preot; căci dacă un om are părerea pietății și pe lângă aceasta tăgăduiește puterea atotputernicului Dumnezeu, atunci e el de sine înțeles încă în moarte.”

Preotul: „Oh d-ta fiu îngânat, a diavolului! Nu ști d-neta, că, cine să atinde sau vatămă pre un uns al Domnului, e vinovat osândeii?”

Călătorul: „Iartă-mă d-ta, te rog, că deja cu aceea te-am atins și vatămat, precând te-am făcut numai atent la cuvântul lui Dumnezeu. Îmi pare rău, dară eu trebuie să rămân pe lângă cele spuse. Încă și Dumnezeu îți spune: Cel ce nu iubește pre fratele, rămâne în moarte.” (1 Ioan 3, 14.)

Preotul: „Pentru ce sucești d-ta Scriptura? Aceasta nu o spune Dumnezeu, ci aici vorbește numai apostolul Ioan.”

Călătorul: „Spre părerea mea de rău trebuie ca și într'aceasta să-ți

contrazic d-tale. D-ta însăși esti viua la aceasta, d-le preot, căci ca teolog ar trebui să ști d-ta, că toată scriptura este insuflată de Dumnezeu și că nici o profecie nu s'a face din propria explicare în Scriptură. Că nici când nu s'a făcut vr'o profecie din voința omenească, ei oameni cei sfinți alui Dumnezeu au vorbit, purtați de Duchul sfânt.” (2 Petru 1, 20. 21.)

Preotul: „Acea trebuie să țieo lăsăm, că d-ta ești foarte umblat în Scriptură. Dară d-ta tot nu ești fratele meu, ca eu să te iubesc.”

Călătorul: „Eu nu ași voi să te vatăm, inse voiesc să îți amintesc pre acela Fariseu, care și el zise: Oare cine este aproapele meu? Și preste acestea o știe ficine, că noi toți suntem frați după corp.”

Preotul: „Ști d-neta, în caz că am debata (disputa) mai departe în acest mod, nu ajungem nici la un rezultat. Spunem d-ta dragă, că oare recunoști d-ta biserica romano-catolică cu capul ei vezibil, Papa în Roma, ca biserica singur mântuitoare alui Christos?”

Călătorul: „Mai nainte de a-ți da respuns îndestulitor și clar la aceasta te-ași ruga cu amabilitate pentru răspunderea întrebării mele: Ce asemeni d-ta propriuzis cu numele biserică?”

Preotul: „Deci, biserică ... hm ... biserică numim după mărturisirea noastră adunarea creștinilor dreptcredincioși.”

Călătorul: „Cu aceasta declarațiune a d-tale mă învoiesc eu pe deplin. Te rog, îngăduiem încă o întrebare: Crezi d-ta, că păcătoși deja pe pământ pot fi renăscuți și pe deplin rescumpărați și că aceia de înaintea morții lor pot ocupa locul cel înalt ca fii și moștenitori alui Dumnezeu precum și concetățeni cu sfinții și casnicii lui Dumnezeu?” (Efes. 2, 19.)

Preotul: „Cum am putea numai așa ceva gândi? A crede și a reprezenta aceasta, ar suna numai a fi supuși rățăcirii periculoasă, ci și a

poșede o mândrie diavolească. Firește că sunt excepțiuni singulare, rare, cari prin o viață supranaturală își câștigă aceste merite. Ar fi nebuniă, a pretinde așa ceva dela toți, că pânăcând omul trăiește în aceasta lume rea și este încărcat cu corpul său cel păcătos, nu poate el fi rescumpărat și sfânt, ori și cât ar dori el după aceea.”

— Călătorul: „Eu nu pot întreba-rea d-tale în privința bisericii încă răspunde, și te-aiși ruga încă cu prietenie, a binevoi a-mi da deslușire despre următoarele: Dacă Cuvioșia Ta nu ai crede în rescumpărare și sfințirea deplină a unui păcătos scăpat, sunt prin urmare romano-catolicii rescumpărați și sfinți sau nu?”

— Preotul: „Ach, Doamne fereste! Eu nu am spus, că noi catolicii suntem deja rescumpărați și sfinți.”

— Călătorul: „Eu nu sunt îndoielnic în acest fapt, dară tocmai pentru aceea sunt eu foarte curios, a înțelege, de unde aveți d-voastră biserica cea sfântă, adevărată și singur, mântuitoare, dacă după mărturisirea d-tale adunarea credincioșilor adevărați formează biserica adevărată și iarăși de altă parte conform zisei d-tale creștinii nu sunt rescumpărați și sfinți!? Cum poate atunci biserica d-voastră fi singura, cea generală și sfântă? Mă rog pentru deslușire cu bunătațe, deoarece eu nu pot înțelege aceasta contrazicere!”

— Preotul: „Aha, acuma vezi d-ta, d-nul meu; nu fecine poate convorbi către lucrurile cele înalte ale religiei. Ca să putem debata despre dogmatica creștină, trebuie să fim un teolog. Aceasta e condițiunea.”

— Călătorul: „Deci, ce pot eu pentru aceea, că nu m'am născut ca teolog; eu trebuie să mă învoiesc în aceea; că nu e așa. Dară aceasta tot nu poate fi o așa mare piedică, ca din aceasta cauză să nu capăt un răspuns teologic la simpla mea întrebare.”

— Preotul: „Cu adevărat nu; dară eu mă tem, că d-ta nu ai înțelege

învățătura despre sfânta noastră biserică, deși eu ți-aiși spune-o.”

— Călătorul: „O știi bine, ca nu sunt învățat. Pentru aceea te-aiși ruga, a mi-o face atât de simplu cunoscut ca unui copil, ca să o pot înțelege.”

— Preotul: „Sfânta noastră biserică și învățătura ei este o taină atât importantă și pentru noi nescrutabilă, că mai o cuget de mai bine, a tăcea despre aceasta.”

— Călătorul: „Aceea bucuros cred, că adevărul despre comunitatea Domnului nostru Iisus este o taină sigilată în capurile oamenilor lumesti. Iar nouă ca creștini trebuie să ne fie casa lui Dumnezeu atât de cunoscută și înțeleasă ca locuința noastră sau ca cereul familiei noastre.”

— Va urma.

Palma cea binecuvântată.

Richard Weaver, Evangelistul cel binecuvântat englezesc, era mai înainte minar (băies). Când să pocăi el, erau prietini lui foarte mândri. Nainte de toate le era năcaz, că el nu mai voia să trăiască cu ei în beții și petreceri. Precănd lucra el într'o zi în mină, strigă un cărauș: „Richard, vino aici!” El merse și văzu, cum un alt lucrător voia să iee carul lui, care el îl încărcase cu cărbuni, cu sila dela cărauș. El păși spre celalalt și zise: „Tom, carul acesta nu-i iertat să-l iai!” Dară Tom nu voia să asculte. El defăimă: „Ce vrei tu, tu fătarnice? Ține-ți gura! Eu iau carul, dacă vreu!” Weaver îi spune cu prietenie, că Dumnezeu nu va lăsa aceasta. Iar acela cu atât mai mult blăstema și zise: „Dacă nu mergi acuma din cale, voiui trece cu carul preste tine!” „Dapoi, dragul meu, atunci om vedea odată, cine e mai tare, tu și diavolul sau Dumnezeu și eu.” Ei începură a împinge carul unul spre altul, unul cu blăsteme, celalalt cu cântarea:

„Cine să opune numelui lui Iisus?
Nimic, ori ce vede ochiul meu.
Îngerii și oamenii dau lui onoare,
Chiar și Satana să teme și fuge.”

Nu mult ținu, și Tom trebuia să ferească, și dacă nu sare iute din cale, ar fi trecut carul peste el. Dară sfârșitul era, că el zise cu toată furia: „Mai bucuross ți-ai da o palmă.“

„Dacă aceea îți face glumă, atunci îmi poți da și o palmă“, respunse Weaver și o primi, că acela îi dădu o lovitură în față. În liniște stătu el locul și zise: „Dacă tu vrei, mă poți lovi mai odată.“ Tom lovi și nu numai a două oară, ci dădu lui Weaver cinci lovituri puternice. Când acesta îi întinse și a șasa oară fața, să întoarse Tom dela el cu un blăstem și merse, precând Weaver strigă în urma lui: „Domnul îți ierte, precum eu te iert! El te ajute și te mântuiască!“ Aceasta s'a întâmplat sâmbătă. Când merse Weaver luni la lucru, era cel dintiu, care îl întimpină prietinel său Tom. „Bună dimineața!“ strigă el spre acela, înse nu căpătă respuns. Când era ajuns în mină, află pre Tom și avea impresiunea, ca și când ar fi așteptat acesta după el.

„Richard, poți tu să mă ierți, că te-am bătut?“ așa păși Tom înaintea lui cu lacrimă în ochi. „Eu te-am iertat, dară roagă-te de Dumnezeu, ca El să te ierte; El te binecuvinteze!“ Ei își dădură mâinile și merseră la lucru. După puțină vreme era Tom din nou acolo, plângând cu glas: „Eu nu pot afla odihnă, până nu sunt sigur de iertare.“

„Eu îți iert din inimă“, zise Weaver, „și Domnul te binecuvinteze!“ Apoi să plecară amândoi pe genunchi, și Acela, care era bătut pentru păcatele noastre, auzi rugăciunea și să plecă la sufletul cel doritor de mântuire și îi dădu pace. „Fericiti sunt cei blânzi, că ei vor moșteni pământul!“

DIN FĂURIE.

„Spunemi odată, tu, crezi tu în fapt că toate erau „foarte bine“, când a creat Dumnezeu lumea?“

Acela să uită la mine uimit. „Da, de sigur o cred eu!“

„Și oare n'ai gândit tu nici odată despre aceea, că ar putea fi multe altcum și mai bine făcute?“

„Cum îmi pari tu mie? Vrei tu să critizezi pre Dumnezeu?“

„Da, dară prietinește.“

„Și cât de departe ai ajuns tu cu aceea?“

„La tot mai nouă închinăciune. Dacă merg prin natură, cuget eu câte odată la aceea, cum ași fi făcut eu aceasta sau aceea, dacă ași fi fost Dumnezeu.“

„Deci, și ce rezultat ai avut la aceea?“

„Dapoi, eu îmi ziceam spre pildă: Omul are să domnească preste animalele de pe pământ, bine, aici este un cal, el are patru picioare iuți, dacă acuma are să fie omul mai iute decât calul, atunci doară ar trebui să-l facem cu șasă picioare. Ha, cum ar întrece și dresa el astfel ca vântul și calul cel mai iute! Sau — omul să domnească și preste toate paserile cerului, deci are fiecare pasere două aripi, să dăm la om patru aripi, atunci îi va fi ceva mic, a întrece fiecare pasere în sbor și nalțime. Sau — omul să domnească preste peștii apelor, bine, să-i dăm niște aripioare mari de înotat și o coadă puternică, la aceasta și bot, ca să poată birui sub apă, atunci va întrece el pre fiecare animal din apă foarte.“

Până aici a ascultat prietinel meu în liniște, acuma erumpse el în ris neînfrinat. „Stai numai, stai odată! Tu nu te potrivești de creator! Oamenii tăi cu șasă picioare, patru aripi, bot de pește, aripioare de înotat și coadă lungă de pește pot umplea precineva de groază! Aceia ar fi niște lele scârnaviei!“

„Gândești tu? Și eu m'am gândit-o. Aceasta a și fost de ajuns pentru un timp, a mă face liniștit și a cugeta despre înțelepciunea lui Dumnezeu înaintea lui trebuie să depună toată

înțelepciunea omenească armele și să se plece în prav. Dară oare nu cugeți tu, că aceasta ar fi și o radicalură pentru mulți critizători negândiți a timpului nostru? Ei sunt foarte pricepuți în critizare și știre mai bună, de ar începe ei odată, în loc la aceea, ce ei, lapadă, a compune ceva mai bun, ei ar lăsa curând să cadă mâinile și ar da onoarea lui Dumnezeu."

"Lăudați pre Domnul, toate ostirile lui, servii lui, cari impliniți voia lui! Lăudați pre Domnul, toate lucrările lui, în toate locurile stăpânirii lui! Laudă pre Domnul, sufletul meu!"

* * *

Și așa era odată un predicător, tânăr, vioi și gata la lovit. Pre acela îl năcăjea totdeauna, când trebuia să vază, cum să juca goana cea selbatică a carnevalului pe strade. Mascăți mergeau încoace și încolo, făceau tot felul de nebunii, gălăgeau și făceau neplăceri trecătorilor. Tocmai cea din urmă i-a mănât adeseori sângele în cap, așa că el într'o zi își propuse: „Dacă eu acuma iarăși am să fiu martor acestor bătășanii, voi împări odată o lecțiune simțibilă aceloră."

Deci avu el a implini o îngrijire în cealaltă parte a orașului, el apucă dară bățul său mai tare, ca să fie îndată gata. Dară iacă, el făcu calea cea îndepărtată, el o făcu și napoi, dară spre a lovi nu să arată nici o ocașiune. Aceasta îl aduse foarte în uimire. Când ajunse iarăși acasă și mergea cugetând pe trepte în sus, mișcă el aceasta întrebare în inima sa: „Cum vine numai aceea? Oare avu Dumnezeu mâna sa în joc?" Și iacă, „atunci pică ca solzi de pe ochii lui. Da, Dumnezeu avea mâna sa în joc. El l-a scutit de o nebunie mare. Ce săltare ar fi fost aceea în ziare, dacă ar fi scris cam aceasta: „Predicătorul comunității baptiste din loc a aflat un mod nou de pocăit, el merge în zilele carnevalului pe strade și bate pre toți, cari nu voiesc a se subordina sub înțelesul lui aspru de

cuviincioșie." Că oare să fie fost aceea spre recomandarea comunității lui? Oare fost-ar-fi modul Domnului Iisus?

Precând acest predicător tânăr, gata spre a lovi încă cugeta în odaia sa despre aceasta și mulțamea lui Dumnezeu în inima sa pentru scutire de o nebunie mare, auzi el deodată afară un glas tare, iritat. Acuși și stătea înaintea lui o soră cu capul roșit, care într'o aluviare de cuvinte asigura: „Eu nu mai pot suferi insultările și calumniile vecinei mele. Eu mă duc acuma la judecător. Ea trebuie să capete o amendă mare. Mai nainte nu încețază ea cu lucrurile ei nelegiuite. Așa-i, iubite frate, aceasta-i totuși unica cale?"

Prin aceasta întrebare intră fără de voie o pauză în aluviul ei de vorbe, care tânărul predicător, gata de a lovi o folosi, ca lecțiunea, care o căpătă tocmai proaspăt dela Domnul său, să o dea mai depărte. Dacă aceea soră ar fi venit înaintea mergerii sale la el, atunci doară i-ar fi dat dreptul, ca să meargă la judecător, acuma înse văzu el treaba în altă lumină. Precând istorisi el sorei pățenia sa, să arată și la ea o schimbare vezibilă: Ea fu mai liniștită și mai primitoare de învățătură. Da, dacă astfel stă treaba, atunci nici ea nu poate merge la judecătorie: atunci vrea ea să poarte și să ierte, să aibe răbdare și a pune rugăciune mijlocitoare și a lăsa celelalte Domnului.

Capătul îl făcu o vorbire a apostolului Pavel: „Căci armele vitejiei noastre nu sunt trupești, ci puternice înaintea lui Dumnezeu, a ruina înțăriri (2 Cor: 10, 4.), la care a căzut lumină de tot nouă pe acest loc.

Ce zicem noi la acestea? Oare nu suntem și noi iute gata cu bățul în mână spre a răspunde, când alții ne fac neplăceri, sau doară, dacă ne-ar vătămă cumva, a merge și înaintea legii pământești, ca să ne câștigăm dreptul? Oh Doamne, deschide-ne ochii!

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Al II-lea pătrar.

14. Iacob și Esau.

1 Moisi 27, 22—40.

Cuvânt de aur: „Pentru că Iehova este Dumnezeu al judecării, fericiți toți aceia, cari îl așteaptă.” Isaia 30, 18.

Isaac și Rebeca aveau doi fii. Cel mai bătrîn să numi Esau cel mai tânăr Iacob. Esau fu vânător și plugar, Iacob fu păstor. Acești doi erau foarte diferiți. Esau era mai mult pentru cele temporane, Iacob cugeta mai mult la cele viitoare. Când veni odată Esau acasă, avu Iacob o mâncare bună pregătită și voia să mănânce după plac. Atunci zise Esau: „Dă-mi mie mâncarea aceea!” Iacob era viclean și zise: „Dă-mi pentru ea dreptul de nașterea dintâiu.”

Acolo moștenea cel mai bătrîn mai mult ca ceilalții copii. „Eu mis flămând,” zise Esau, „ce-mi folosește dreptul de întiu naștere?” Iacob îi dădu mâncarea și și-a cumpărat cu aceea dreptul de întiu-naștere. Dară bunul Dumnezeu spuse mamei Rebeca, când erau copii încă mici, că Iacob este întâietat în ochii lui Dumnezeu. Aceasta o fi spus Rebeca lui Iacob, și pentru aceea cumpără el dreptul dela Esau. Îi și reuși lui aceea la Esau. După mai mulți ani chiamă Isaac pre Esau la sine și zise:

„Fă-mi o mâncare gustoasă; eu te voiu binecuvânta.” Esau merse îndată la vânat, ca să vâneze vr'un iepure sau vr'o putîrnice, ca să fie binecuvântat de tată-său. Rebeca auzi aceasta și cugetă: „Iacob a cumpărat dreptul de întiu-naștere dela Esau, el să aibe binecuvântarea.” Și către Iacob zise ea: „Adă-mi un miel bun din pășune, ca să fac o mâncare pentru tată-tău. El vrea să binecuvînteze pre Esau. Dară noi vom face așa, ca el să-ți spună țic, ce ar spune lui Esau. Tată-tău e orb; el nu poate

vedea. Tu trebuie să te arăți ca Esau.” Cugetați, mama Rebeca vrea să arătăcească pre fiul ei, a minți și a înșela pre tată-său. Iacob nu voia mai nainte, nu, pentru că s'ar fi temut de păcat ci numai de aceea, că tată-său ar observa și în loc al binecuvânta, l-ar blăstema. Dară Rebeca știu a-l înduplica la aceea. El merse cu mâncarea la tată-său și zise: „Tată, iacă mâncarea!” „Cine ești tu?” întrebă tata cel orb. „Eu sunt Esau, fiul tău întîiu-născut.” Cugetați, cum a munit el tatălui său orb. Isaac îl binecuvântă apoi și îl făcu domn asupra fratelui său. Iacob lăsă tocmai pre tată-său, atunci veni Esau cu mâncarea sa, și să arătă, că Iacob luă binecuvântarea. Esau eră deci foarte intristat și plânse. De altcum n'ar fi avut binecuvântarea nici o valoare, că Isaac o cugetă lui Esau, și Esau însăși să făcu vinovat, deoarece el vindu dreptul său lui Iacob. Bunul Dumnezeu a și hotărit binecuvântarea pentru Iacob, dară amăgirea lui Iacob și a Rebecii era totuși păcat. Ea ar fi trebuit să se încrează în ajutorul lui Dumnezeu. Isaac încă o știu, ca bunul Dumnezeu o hotărise așa, și pentru aceea nu retrase el dorința binecuvântării, ceea ce Esau bucuros o dorea. Tatu binecuvântă apoi și pre Esau. Esau era acuma asupra lui Iacob foarte mănios și avea în cuget, a-l ucide.

Întrebări: 1. Cine era întîiu-născutul lui alui Isaac? 2. Care drept îl avea el prin aceea? 3. Prin ce pierdu el acest drept? 4. Ce voia Isaac pe lângă aceasta să facă? 5. Cino zădărnici planul și voința lui Isaac? 6. Ce făcu Iacob la aceasta? 7. Cino căpătă deci binecuvântarea întîiu-născutului? 8. Cum să simți Isaac, când auzi înșelăciunea? 9. Ce zise Esau totuși? 10. Ce ajunse el încă în sfârșit? 11. Care învățătură ți-ai luat tu din aceasta lecțiune?

Duminecă în 13 Aprilie.

15. Iacob în Bet-El.

1 Moisi 28, 10—22.

Cuvânt de aur: „Și iacă eu cu tine sunt, și te voiu păzi ori încotro vei merge.” 1 Moisi 28, 15.

Când auzi mama Rebecca, că Esau voia să ucidă pre Iacob, venise la cugetul, a trimete pre Iacob la fratele ei, la unchiul Laban și a-l lăsa acolo, până se va liniști Esau. Ea știi și pre tata Isaac a-l înduplica, a se învoi la aceea. Isaac încă o știu acuma, că Dumnezeu a hotărit binecuvântarea pentru Iacob, și zise către Iacob la despărțire: „Atotputernicul Dumnezeu te binecuvinteze și te înmulțască, ca să fii o mulțime de popoare! El îți dee binecuvântarea lui Abraam, ca să stăpânești pământul, care l-a dat Dumnezeu lui Abraam!” Iacob trebuia să părăsască pre tată-său și pre mamă-sa și să meargă la unchiul Laban. Călătoria cea mare trebuia făcută pe picioare căci trenuri nu existau încă. Iacob o fi fost ceva fricos. Odată trebuia să doarmă noaptea sub cerul liber în apropierea orașului Luz. Până nu adormi, s'a fi rugat el de bunul Dumnezeu pentru scut peste noapte și toată călătoria sa. El s'a fi rugat de bunul Dumnezeu și pentru iertare, că pentru păcatul său trebuia să părăsască spre tată-său și mamă-sa și a merge la unchiul său Laban. În aceasta noapte avu el un vis. El văzu o scară stând, care ajunsse până la cer. Îngerii să suiau și să coborea pe ea, iar deasupra era bunul Dumnezeu și zise lui Iacob: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul lui Abraam și Isaac. Pământul, pe care tu zaci, îți voiu da ție și sămânției tale. Sămânția ta să fie ca pravul pământului. Și prin tine și sămânția ta să fie binecuvântați toți oamenii de pe pământ. Eu sunt eu tine și te voiu scuti, ori unde vei merge, și iarăși te voiu aduce în acest pământ, și nu te voiu părăsi.” Când să trezi Iacob dimineața, era de tot mișcat și zise: „Ce sfânt e acest loc! De sigur este Domnul în acest loc. Aici e poarta cerului. Domnul m'a făgăduit, a mă scuti și a mă aduce iarăși în patria mea. Domnul să fie și al meu Dumnezeu!” Deoarece Iacob căpătă în vis aceasta făgăduință dumnezească, putu el mângăiat merge mai departe. El

numi acuma acest loc Betel; adică casă lui Dumnezeu 'i s'a descoperit lui ca atotputernicul, în tot locul prezent, vecinicul, milostivul Dumnezeu. Un loc, unde Dumnezeu să descopere, poate fi numit sfânt. Dumnezeu să poate în tot locul descoperi, numai dacă luăm noi bine sama. El să descopere acuma mai ales prin cuvântul său, sfânta Scriptură. Cea mai mare descoperire s'a făcut prin Doranul Iisus, iubitul nostru Mântuitor.

Întrebări: 1. Ce a făcut Iacob fratelui său Esau? 2. Cum să arată deci Esau către el? 3. Ce trebuia să facă Iacob pentru aceea? 4. Cum o păți el în seara dintia în călătoria? 5. Cine 'i să descoperit lui aici? 6. Ce i-a făgăduit Dumnezeu aici? 7. Ce cuosou Iacob prin aceea? 8. Ce făcu deci Iacob dimineața? 9. Care vot făcu el lui Dumnezeu? 10. Ce făgădui el bunului Dumnezeu? 11. Ce ne învătă pre noi aceasta lectură?

Duminică în 20 Aprilie.

16. Întâlnirea lui Iacob cu Esau.

1 Moisi 33. 1—17.

Cuvânt de aur: „Fiți unul către altul buni, îndurători, iertând unul altuia, precum și Dumnezeu v'a iertat în Christos.” Efes. 4, 32.

Când era Iacob douăzeci de ani la unchiul său Laban, dorea el din nou acasă. El avea acuma fii și fice, dară să teama încă de Esau. El avea și bani câștigați și turme mari și păstori. Unchiul Laban i-a dat lui plată pentru lucrul său, și bunul Dumnezeu o făcu așa, că plata lui deveni tot mai mare. Iacob s'a învoit cu Laban, că toate oile peștrițe să fie plata lui, și acuma făcu bunul Dumnezeu să fie mulți mici peștriți. Laban și fiii săi fură pismoși pe Iacob și erau foarte neprinosi către el. Că Iacob dori din nou la părinți, o putem gândi. El o și făcu foarte grabnic și fugi într'o zi cu toate, ce avea, fără să-și fie luat rămas bun dela unchiul său. Când auzi Laban aceasta, să luă în urma lui, și când îl ajunsse, să împăcară și să despărțiră, și Iacob merse în patria sa. Când ajunse aproape de patria sa, trimese el o câțiva păstori cu oi, boi și camile înainte la Esau și-i trimese

vorbă: „Aceasta îți trimete ție, domnului său, fratele tău Iacob, care încă vine la tine.” Când să întoarseră păstorii, ziseră: „Fratele tău vine înaintea ta cu patru sute bărbați.” Deci împărți Iacob turmele sale în două părți și le mână toate dincolo de riul Iabloc și rămase preste noapte singur. În liniștea nopții mulțami el bunului Dumnezeu și zise: „Nu sunt vrednic de toate îndurărilor și credincioșia, ce ai făcut cu mine. Eu avui numai un toiag, când mersei, și acuma am turme mari. Scapă-mă din mâna fratelui meu Esau, că eu mă tem de el.” Pentru că păstorii zisera, că Esau vine înaintea lui cu patru sute bărbați, să temu Iacob. Noaptea mai avu Iacob o întrevorbire cu un inger alui Dumnezeu și fu binecuvântat de el. Iacob era deci mângăiat și să întâlnească dimineața cu Esau. Amândoi să sălutară din inimă. Esau numai gândea la amăgirea lui Iacob. El încă era bogat binecuvântat de Dumnezeu și zise: „Eu am destul, fratele meu. Dară totuși luă darurile lui Iacob, cum o dăruie Iacob. Ei să despărțiră deci iarăși, că Iacob trebuia să meargă mereu cu turma lui. Acuma era iarăși pace între cei doi frați.

Întrebări: 1. Unde ajunse Iacob, când fugi de naivitatea lui Esau? 2. Ce află el acuzi de toate la Laban? 3. Cum să arată Laban către binecuvântarea, care o primi Iacob de la Dumnezeu? 4. La ce dădu această ocaziune lui Iacob? 5. Care pericol îl aștepta la întoarcere? 6. Prin ce voia el să impece pe Esau? 7. Cum să formă apoi întâlnirea cu Esau? 8. După ce întrebă apoi Esau pro Iacob? 9. Cum să arată Esau către darul lui Iacob? 10. Ce ajunse Iacob totuși în sfârșit? 11. Încăto mergeau apoi căile fraților? 12. Ce te învăță pre tine aceasta lecțiune?

Duminecă în 27 Aprilie.

17. Vinderea lui Iosif.

1 Moisi 37, 23—36.

Cuvânt de aur: „Unde este zel amar și ceartă, acolo este nerânduală și tot lucrul rău.” Iacob 3, 16. Iacob avu doisprezece fii. Cel mai tînăr era Benjamin. Nainte, de a se naște Benjamin, era Iosif cel mai tînăr. Iosif era un copil bun, ascultător și

fu de tata întietat. Tata său îl cinsti cu un vestmânt, care atunci purtau domnii, și astfel îl făcu domn între frații lui. Pentru aceea îl pismuiau frații lui. Odată istorisi Iosif fraților săi, că s'a visat, că ar lega în țarină snopi cu frații; apoi s'ar fi proster-nut snopii lor înaintea snopului său. Atunci îi deveniră frații săi și mai contrari. Apoi le mai spuse un vis, că s'ar fi visat, că soarele, luna și unsprezece stele s'ar fi plecat înaintea lui. Când spusera frații această tatălui, fu și el neîndestulat și zise: „Ce fel de vis e acesta? Oare să se plece înaintea ta tată-tău, muma-ta și frații tăi?” Frații numiră de acuma înainte pre Iosif visătorul. Odată zise tata către Iosif: „Mergi și vezi, ce mai fac frații tăi la turmă.” Iosif era ascultător și să făcu îndată pe cale. Când îl văzură frații săi venind, strigară: „Iacă, vine visătorul! Haidem să-l omorim și să spunem, că l-a sfășiat o fiară, apoi om vedea, ce va fi din visurile lui.” Iar Ruben, fratele cel mai bătrîn, voia să-l scape, dară nu îndrăсни a o spune, și zise: „Să nu-l omorim, el tot fratele nostru e. Să-l aruncăm într'o groapă, atunci baremi nu suntem ucizători.” Ruben voia să-l scoată apoi și să-l ducă acasă. Când venise Iosif, traseră de pe el haina domnească și-l aruncară într'o groapă, din care el singur nu putea ieși. Toată plângerea și strigarea lui după ajutor nu folosi. Apoi să puseră acești frați răi jos și mâncară. Ei puteau mânca, pînăcând fratele lor era în groapă și plîngea. Ruben era ceva mai departe de el. Apoi veniră neguțatori călători, cari mergeau spre Egipt. „Să-l vindem ca de sclav”, ziseră frații. Aceasta să făcu, și Iosif trebuia să meargă cu neguțatorii spre Egipt. Apoi junghiară o oazie, muieră haina lui Iosif în sânge și ziseră seara către tata lor: „Aceasta haină am aflat-o. Este alui Iosif?” Atunci să intrisă Iacob foarte și zise: „O fiară l-a sfășiat!”

Iosif fu în Egipt de Potifar, un ofițiant înalt, cumpărat ca sclav. Îi era

lui bine acolo, dară când stăpâna lui voia să-l ademenească la păcat, iar Iosif rămase credincios lui Dumnezeu, îl călumnia ea la stăpânul său, bărbatul ei, și Iosif ajunge nevinovat în închisoare. De ce nu l-a scăpat Dumnezeu plănua încă mari lucruri pentru Iosif, despre cari vom auzi mai târziu.

Întrebări: 1. Despre cine vorbește lecțiunea noastră? 2. Cum era tată-său către el? 3. Cum erau frații lui față de el? 4. Care era cauza vrăjmășiei lor către el? 5. Unde trimise Iacob pre Iosif într-o zi? 6. Care plan își făcură acuma frații lui? 7. Prin ce fu el zădărnicit? 8. Unde îl vândură ei? 9. Ce făcură deci ei cu tata lor? 10. Cum o păți Iacob, când crezu în moartea lui Iosif? 11. Cum să arătară frații către durerea lui Iacob? 12. În cari semne îndrumă aceasta istorie spre Iisus?

Pentru Duminecă în 4 Maiu.

19. Darurile Duchului.

1 Corinteni 12, 12—31.

Cuvânt de aur: 1 Cor. 12, 4.

MISSIUNE.

* Spre mărirea lui Dumnezeu. (Ioan 11, 4. 40.) În ziua de 9 martie st. n. am avut în Décese (com. Arad) ocasiune a sta la cosciugul unui frate iubit, în etate de 21 ani, care era în adunarea Domnului de acolo un lucrător iubit, care a condus, pe lângă viața curată, în frica lui Dumnezeu chorul cel tânăr prin el înființat. La aceasta ocasiune, fiind și ziua Domnului, a luat parte o mare parte a fraților din jur și așaziz comuna în-treagă cu mic cu mare. Ca vestitori ai cuvântului au fost mai mulți frați bătrâni între ei și fr. Sida T. precum și chorul musical din buteni. Ascultătorii cuvântului și însoțitorii până la cimitir au putut fi binișor peste o mie.

Dee Domnul, că cuvintele vestite să nu fie sunat înzădar, ci ca să trezească pre mulți din somnul păcatului

spre mărirea gloriosului său nume; iar pre familia cea întristată să o întărească El în aceea credință, că: *fratele vostru iarăși se va scula.*

Un participant.

* Din strîmtorări în bucurii, sau din bucurii prin strîmtorări, alerg Iisus la tine. Astfel pot seria niște frați tînări din serviciul cel . . . al miliției, unde îi ajunge și câte o bucurie. Ei servesc în Orade și sunt mai mulți înși. Alor scrisoare scurtă sună: După întristare mare, facem cunoscut iubiților cetitor ai Adevărului despre o nespusă bucurie, că noi, care suntem în serviciul împăratului, suntem în grele strîmtorări, dară din grația lui Dumnezeu am avut Duminecă în 2 martie o mare bucurie. Am avut timp (Ce bucurie, când cei legați pot a se lăuda, că au avut timp, adevă au căpătet timp dela mai marii lor, și ce dureros, ba, ce rușine, când cei liberi, care sunt acasă așaziz ca gazde, pot face ce le place, dară nu folosesc libertatea spre a căuta binele Sionului!) de a călători la iubiți frați din Ateș și la Stnmiclăuș, unde s'a adunat frumos popor la sscultarea cuvântului lui Dumnezeu. . . .

Noi dăm laudă lui Dumnezeu, că suntem mai mulți frați aici, cari ne adunăm la olată și ne bucurăm. Noi înse nu voim a descurăja pre acei frați tînări, cari n'au ajuns încă la cătănia, că vedem că și aici numai acela este fericit, care umblă ca un creștin umilit, nu acela, care umblă în toate lucrurile rele.

Mai departe facem cunoscut la frații nostri români, că la noi aici în Orade să deschide adunare română dela 1 maiu st. n. în Galamb-u. Nr. 6. Frații trecători și lucrători să binevoiască a nu ne încunjura.

Salutare dela noi: Ioan Lazar și Georgiu Magyar.

Deasemenea ne îmbucură și frații tînări din Dalmația, unde sunt într'un loc vr'o 16 frați și cam tot atâți prietini, cari iubesc pre Domnul Iisus și doresc a face legământ cu El. . . .

Ei nu au fost pentru Mântuitorul lor neactivi, ei s'au ostenit de au missionat, împărțit în această iarnă mai multe sute de călindare, Testamente, Biblii și alte scrieri bune; ceea ce și arată fruct, că mulți feciori abea așteaptă scrierile și să adună în fiecare seară pentru a cerca cuvântul lui Dumnezeu.

Deasemenea ne scrie un ostaș brav a Regelni său cerese și pământesc, acărui vreme a trecut și ar trebui să fie de mult deja acasă, că să bucură mult în Domnul în așteaptă sosirea Adevărului mai mult decât vremea, în care va auzi: poți merge acasă!

Oh Doamne, ajută Tu tinărimei noastre în serviciul militar, ca să se adeverească cuvântul: Scriu vouă tinărilor, că a-ți biruit pre cel viclean! Iar nouă, poporului și servilor Tăi, ne dă aceea putere și înțelepciune, ca să știm iubi tinărimea și în haina militară, și în cea civilă, și ne ajută, să o putem îmbrățișa cu inima, cu puterea, ba și cu puterea, ba și cu banii noștri, ca să se zidească o generațiune nouă, un popor viitor, mai denevărsit, mai stăruitor, mai după plăcerea Ta, ca noi cei pe jumătate putrzăciosi, mai aproape de mormânt, ca de viață, Lasă-i, ca să-ți fie spre glorie, ca niște lumini mari în aceasta lume întunecoasă, ca niște sălpi necălățiți în casa Ta Amin.

* **Botez în America.** Cincinnati Ohio. Prin îndurarea lui Dumnezeu am avut în ziua de 20 febr. șt. n. o zi strălucită și plină de bucurie, prin alor 4 suflete, cari au intrat în apă după exemplul Domnului.

Prin aceasta am mai avut o bucurie, că încă 5 suflete s'au mai devotat, în viitor și ei voiesc a intra în contract cu Domnul prin botez.

La aceasta șerbare a fost mult popor, fiind și zi de Duminecă și e destul de mare casa, acum s'a dovedit de prea mică, fiind de față peste 240 suflete.

Actul botezului s'a îndeplinit de către fr. păstor român Rista Igrışan

în lăuntruul căsii de adunare în fața publicului.

Noi botezați sunt: Teodor Popa Kőrösbökény com. Arad, Iosif Miti-gu-Ligket, com. Temeș, George Rancu Sintah, com. Temeș, Solomei Galu Sarafola, com. Torontal. Domnul să binecuvinteze noile plante în via sa, ca să-i aducă mult fruct la sfârșit.

Trad. de Ioan Olariu.

DIFERITE.

Nu vă conformați lumii!

„Nu fiți în asemănare cu veacul de acum, ci să vă schimbați prin învoirea minții voastre.” Romani 12, 2.

Credința cea vie în Domnul Iisus Christos, Fiul lui Dumnezeu, ne-a dat nouă cetățenia și moștenirea în cer. Așadar noi suntem cetățeni ai cerului (Filipeni 3, 20.), dar în această lume ne-a făcut Dumnezeu streini în aceasta lume. Căile și moravurile noastre ar trebui să ne caracterizeze pre noi așa, ca pre cetățenii altei țări. Oamenii din jurul nostru să vază, că creștinul și practicează ceea ce e bun și urăște și să ferește de tot aceea, ce e rău, dară ei nu pot pricepe înclinarea și rivna „omului nou”, cu mult mai puțin îl pot ei iubi.

Pentru aceea e sămân de plâns, că mulți în căile și faptele lor să află stlmați de lume. Domnul zice: Vai vouă, când oamenii vor zice bine de voi, că așa au făcut părinții lor cu profeții ceți mincinoși. Cât de mulți creștini nu iau parte în lăpădarea și defăimarea, cu care Domnul și Stăpânul nostru a fost întâlnit în aceasta lume, și care toți servii cei credincioși ai Domnului nostru au pățit-o. Dacă un creștin e bineplăcut și tot primit al oamenilor lumesti, este lămurit, căt de lumesc el însuși este, și a devenit asemenea lui Lot în Sodoma și lui Demas în lume, cari erau tot așa soți de demult. (2 Tim. 1, 10)

Trad. din englezește de M. Muntean.

Cum căutați pre Dumnezeu?

„Do vei căuta pre Iehova Dumnezeu tău, îl vei afla, dacă-l vei căuta din toată inima ta și din tot sufletul tău.“ (5 Moisi 4, 29.)

„Am căutat pre Dumnezeu și nu l-am aflat.“ Cine vorbește astfel? Nu poate fi o inimă cu totul stăpânită de dorul, a cunoaște pre Dumnezeu; ci este unul din acei căutători, cari nu pun nici o osteneală în căutarea lor, sunt împinși numai de curiositatea, sau de vreo nevoie intelectuală (a priceperii) de a cunoaște. Nu este foamea, nici setea de dreptate, de sfințenie, de iubire și de viață vecinică. Ei nu sunt gata, a-și jertfi liniștea și plăcerile vieții mai degrabă, decât să renunțe, că căutărilor lor nu sunt în stare, a se lipsi de toate, pentru obiectul pre care-l doare. Astfel de oameni au o inimă ușuratică, rivnesc după senzații noi și sunt plini de mândrie și de încredere în sine-și. Își închipuiesc, că fac lui Dumnezeu o mare onoare, de-l caută pre El, și să miră, fiind că nu le răspunde numai de-cât la cererile lor trufase, de aceea susțin fără sfială părerea, că nu este Dumnezeu.

Oh iubit suflet, oare căutat-ai și tu așa, sau precum te povățuiește textul sus citat? De P. Șiolovan, Carticium.

Ce va fi cu lemnul cel uscat?

(Luca 23, 31.)

De și să potrivească multe răspunsuri la aceasta întrebare, totuși ne vine aceasta mai aproape, că Rescumpărătorul a voit să zică cu toate acestea: Dacă eu, care sunt nevinovat, așa mult trebuie să sufăr pentru păcătoși, ce va fi atunci, dacă însăși păcătosul — lemnul cel uscat — va cădea în mânele Dumnezeului celui viu? Când Dumnezeu a dat pre Fiul său ca de jertfă pentru păcătoși, atunci nu l-a cruțat pre El, cu cât mai mult nu va cruța pre cei nepocăiți și nenăscuți din nou, dacă pre ei fi va afla fără de Christos? Vezi, păcătore, pre Iisus Christos l-au dus vrăjmașii săi,

dè asemenea te vor duce și pre tine vrăjmașii tăi cei răi la locul, care s'a gătit pe sama ta. Iisus a fost pe un timp lăpădat de Dumnezeu; și dacă El, care numai pentru noi s'a făcut păcătos, a fost lăpădat; oare tu, nu cu mult mai mult? Ce strigare înfricoșată a fost aceea: Eli, Eli lama sabachtani! (v. 66.) Dară cât de dureros va fi glasul tău, când tu vei striga astfel: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m'ai lăsat!? La care, acesta va fi răspunsul: Pre când Eu vă chiamam, și nu voiati, întinzând mânele mele, și nimene nu lua aminte. Numai decât vă retrăgeati de dinnaintea sfatului meu, și despre tainele mele nu cugetati. Și eu în nevoile voastre voi ride de voi, vă voi batjocuri, când va veni aceea, de care voi vă temeți. Dacă Dumnezeu pre unieul său Fiu nu l-a cruțat; pre voi nici atâta nu vă va cruța! Ce lovitură arzătoare de biciuri veți sămți, când conștiința va începe a vă înfrica, Bogatilor, iubitorilor de sine-vă, îngâmfătorilor! Oare a-și dori să fiu eu voi în asemenea loc? Atunci, când Dumnezeu va zice astfel: Sabie, scoală-te, asupra bărbatului aceluia! cure pre mine m'a lăsat; taie-l! Lasă să sântescă chinul acelora în veac! Iisus a fost legat, păcătosule! la ce fel de rușine te socotești tu? Durerele cele mari s'au pus pe capul lui Iisus, care pentru noi s'a jertfit. Nu sunt în stare, ca se vă spun toate, câte a răbdat Iisus. Pentru aceea marea și riul nefericirei, cari spumegă asupra sufletului tău, și mai nu să poate spune, dacă vei muri în starea, în care te afli. La strîmtorarea sufletului lui Iisus Christos, la ranele și te rod pre tine, nu trage asupra capului tău mânia ce va veni.

Încrede-te în Fiul lui Dumnezeu, atunci nu te vei condamna.

De la Spurgeon trad. de Teodor Babuța.

Necredinciosul ajuns în strîmtoare.

David Hume cugetorul ager la minte era un bărbat de tot necredincios. Într'o seară s'a întârziat el la

un prietin al său în vizită. Pe cale către casă să rătaici, ajunsese într'un nomol și strigă din resputeri după ajutor. Abea veni o femeie bătrână și zise: „Cine-i oare așa de prost, că s'o băgat așa fund în nomol? Oare nu are el afăta minte, a sta locului, când simți că-i tot mai adânc și mai ud?” „Mamă bună, faceți numai mijloace la scăparea mea fără imputare! Eu sunt Hume.” „Cum! D-ta ești Hume? Atunci rămâi numai acolo, în așa un tângăduitor de Dumnezeu, nu pierde lumea nimic.” „Femeie bună, d-ta îmi faci nedreptate; eu de sigur nu sunt tângăduitor de Dumnezeu!” „Deci, aceea om vedea noi minton,” zise bătrână puindu-și mâinile în coapse. „Oare poate el crede?” Hume să rugă: „Cred într'unul Dumnezeu, Tată, atotțiitorul, făcătorul cerului și a pământului etc.” „Da, așa-i drept; acuma o văd eu, că 'i să face nedrept și că el e un om creștin.” Cu aceste cuvinte să grăbi bătrâna spre coliba ei din apropiere. Acuși veniră oameni și scoaseră afară pre filosof.

Pregătire.

„Mamo”, — zisă o fătută, — învățătoarea noastră ne-a spus în școala de duminică, că viața asta e o pregătire pentru viața viitoare. Dar eu nu văd, că cineva s'ar pregăti.

Mamo, de ce nu te pregătești?

Întrebări biblice.

1. Care rege avu un pat de fier, și cât de lung era?
2. Unde stă scris, că în ziua sâmbetei să nu se cumpere pește?
3. Care cărauș a aflat moartea, când voia să scutească binele lui încrezută de pagubă?
4. Care este cea mai mare epistolă, care obvine în Biblie?
5. Unde să întâlnire doi bărbați, dintre cari unul să rugă pentru lun-

girea, celalalt pentru scurtare vieții dară amândoi înzădar să rugau?

Intrebările din trecut au fost: 1. Ionatan: I. Samuil 14, 24—26; 43—45; 2. În Ofra: Jud. 9, 5; 3. II. Regi 13, 21; 4. Elima: Faptele 13, 8—11; 5. Jov.

Au aflat bine: Petru Zimbran Kőrösbökény; 1. 2. 3. 4. 5. I. Nicora Almașel, 1. 2. 5. M. Darabuț Pecica, 2. 4. Petru Sabo și Florina Ianoș Illésfalva, 2. 3. 4. 5. M. Vance, N. Micolai Világos, 1. 2. 4. 5. Anuța Trimbița Világos, 2. 4. 5. Cornelia Trimbita-d-to, 1. 2. 5. Florița Groșan-d-to, 2. 4. 5. Petru Trimbita-d-to, 1. 5. Nușca Andea Kürtös, 5. Ioan Treușan. Arad, 1. 2. 3. 5. Petru Lucața Arad. 1. 2. 5. Nicolae Tripa Homorog, 1. 2. 3. 5. Solomon Simonescu R. Gladna, 1. 5.

Au rămas din smântâ din Nr. trecut: Halic P. Maroscsesér, 4. 5. O prietina mică (intârziind) din Kétegyháza Fica Santiau, 4. Nic. Tripa și Flore Cicortașu Homorog (a întârziat foarte, nu în 24-lea să trimet întrebările, ci în 14, ori 15-lea au să fie nesmintite la redacție în Kőrösbökény.), 3. 4. 5.

O cerere către toți abonatorii „Adevărului”: Nu uitați, că trăim vremuri grele, sărace, foarte sărace de bani, dară din câți puținei aveți, faceți-ne și nouă parte în ei, adică plătiți abonamentul foii. Banii numai la Bpesta să se trimeată, serierile numai la Kőrösbökény.

PUBLICĂRI.

Să caută o servă adevărat creștină și negingășă de lucru, de cam 15-18 ani să fie. Adresa: Ioan Chevroșan, O. Pécska Arad-m. Nr. 544.

O soră tânără să caută, care ar vrea să se bage în serviciu în casă creștinească. Adresa: Ignat Arsenie Valeamare up. Soborsin Krassószörénym.

Calendare pe anul 1913 încă mai sunt. Toate aceste să pot căpăta la: **Welker József** Budapest, VII. ker., Hársfa-utca 33. sz. și la **Berbekár V.** Kőrösbökény.

Redactor coresponsabil:
VASILIU BERBECAR.